

Barcelona 10 d'agost de 1923

La Esquella de la Torratxa

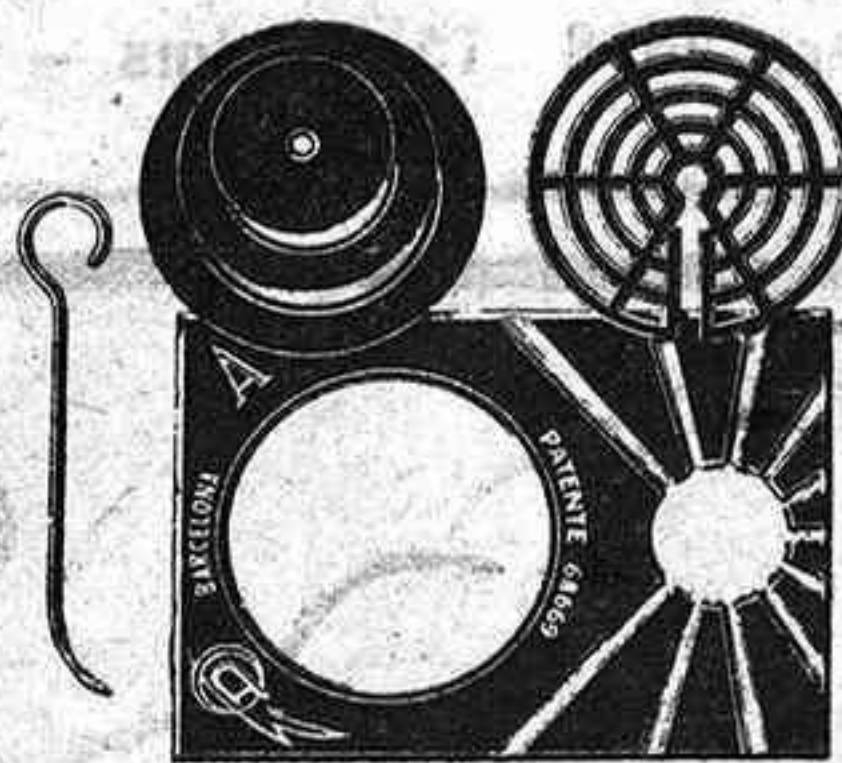
Any XLVI Número 2318 15 cèntims — Atrassats, 30

EL PLET DEL DIA

—Me sembla, senyor governador, que li pendrem el pèl, jo i els altres!

PLANXA "CUBRE-HORNILLO D"

Llimpiesa :: Comoditat :: Economia :: Rapidesa

L'invent més senzill i més pràctic conegut. S'adapta a qualsevol fogó de carbó i de llenya sense cap classe de treball. De venda en totes les principals tendes de ferreteria i bateria de cuina
Tamany 26 X 37 c/m. Ptes. 15

DIPÒSIT GENERAL: DE-NEGRI - Rambla de Catalunya, 43. — Contra envio de Ptes. 15 en Gir postal o segells de correu, es remet a totes les estacions de ferrocarrils de Espanya franc d'emalatge

PIANOS ELECTRICS PER A BAR
GRAN MARCA ALEMANYA

FRATINOLA

PREUS I MODELS DIFERENTS

Marca Registrada

ROTLLOS DES DE 5 PTES.

Sovinteig de Novetats

Ocasions en aparells procedents de canvis per : les nostres marques :

CASA WERNER

RAMBLA CATALUNYA, 72 (CANTONADA VALENCIA)

Telèfon 932 G.

XOCOLATES DE CAN CAPELLA

ANTIGA CASA FUNDADA EN 1700

Els xocolates de Can Capella demaneu-los per tot arreu

PLA DE LA BOQUERIA, 2
BARCELONA

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

El dret a les vacances

—De què escriuràs avui?—me pregunto.

—De res!—me responc.—No hi han anys, en els quals un no té ganes de fer res? Doncs, al inrevés, hi han dies que un no té ganes de fer res, encara que's tinguis de treballar tot l'any.

I posat a teoritzar sobre la mandra, continuo el monòleg:

—Una vegada hi va haver un rei anglès, el qual, derrotat en una batalla, demanava un cavall cridant: «El meu regne, el meu regne per un cavall!» Doncs, jo, avui, donaria el meu càrrec de redactor de L'ESQUELLA, per no fer aquesta «Crònica», en aquest encès dia 7 d'agost, marcant el termòmetre 32 graus, fonent-se els homes, marcint-se totes les coses, sentint una mandra dolça, com si tot l'aire estigués saturat d'un gas carbònic que ens anés emmetzinant.

Per què els revolucionaris francesos, no posarien el dret a la mandra, és a dir, el dret al repòs, entre els Drets de l'Home? El paleta, el pagès, el metalúrgic, el carreter, tots els que més sofreixen per la calor, si els hi demanessin què s'estimaven més si el dret de reunió, si el dret de manifestació, si el dret al pensament, si la solvència religiosa, o el dret a la mandra, respondrien que el dret a la mandra. És clar que aquest dret no podria ésser permanent, però durant el fort de l'estiu, del 15 de juliol al 15 d'agost, tots els homes haurien obligatòriament de reposar. No hi ha el descans dominical forçós? Doncs vindria el descans estiuenc, i el que el trenqués, multa, i si reincidís, quinzena. El descans obligatori esdevindria un deure, com el vot, com l'ensenyà, com la vacuna, i el que treballés a l'estiu, seria tingut per un mal ciutadà.

Jo no comprenc com en les reivindicacions obreres no han estat incloses les vacances, perquè les vuit hores ja estan bé, la setmana anglesa, també, però oblidant l'estiu, els obrers perden, perquè a l'estiu cada hora és un mes. «Pel juliol, ni dona ni cargol», però per l'agost, res, ni dona, ni cargol, ni bastida, ni enclusa, ni carro, ni «Debe y Haber», ni «Crònica». Però Déu va manar que ens guanyariem el pa amb la

suor del front. No va dir amb fred, ni amb dolor, ni tan sols amb calor, sinó amb la suor. Déu pensava amb el mes d'agost.

O al menys, si la burgesia no concedia el dret a les vacances que pagués les hores de treball a l'estiu com si fossin extraordinàries. La fatiga és doble; la pena del treball, és doble; la suor del front és sextuple. La lògica demana que la remuneració sigui, al menys, doble. Si les hores suplementàries de les vuit hores són dobles, per què no ho han d'ésser les que maltracten el cos, precisant-se una voluntat d'esclau temerós per a continuar subjectes a la feina? El dilema és concret i els Sindicats deuen reivindicar-lo: O vacances o més jornal. Que triïn els burgesos. El dret a la mandra estival és un dret que heu d'arrencar a la burgesia que té el poder, que té les riqueses i que té, sobre tot, la migdiada.

PARADOX

DEL CAMP

III

El poble disfressat

De la mateixa manera que algunes vegades m'han entrat ganes de menjar bacallà a la provensala, algunes altres m'han entrat ganes d'anar a passar uns dies al poble, de pendre unes *tomas* de poble. Aquest desig de paisatge no és ni més ni menys important que'l desig d'adquirir una nova corbata. A la fi, el paisatge t'arriba a fastiguejar com la corbata.

Quan jo he sentit aquest desig,—que és sempre un desig de cromó, el cromó del camp: el bosc, les pastores ingènues, el toc d'oració, la senzillesa camperola...—m'en he anat al poble, a un poble qualsevol.

I sempre m'he sentit estafat. Sempre el poble s'ha donat vergonya d'ésser poble. Sempre ha tingut un *Hotel de España*, que era hotel de nom però no de fets. I ha tingut dos o tres cines en els que, dissabtes i diumenges hi treballaven, davant d'una concurrència d'atchantis o cosa per l'estil, cupletistes i ballarines que escupia la ciutat. Sempre han tingut una colla de gent beneita que es creien senyors perquè anaven

vestits amb panyos del país. Però jo crec que haurien estat millor amb plomes, com els antics «pells roges.» D'aquell poble, i dels de la rodalia—i consti que no al·ludeixo a cap poble determinat,—jo en deia la Oceania. Era un país on per comptes de respirar-s'hi oxígen s'hi respirava borra. Obries la boca i t'empassaves un *corte* d'americana. Així que baixava del tren, clavava el bastó als rocs i cridava, com Colón al trepitjar per primera vegada l'Amèrica:

—Terral!

I és que aquell poble, malgrat el seu teatre, el seu cine i el seu Casino monàrquic, malgrat les fàbriques i l'electricitat, estava per civilitzar. S'havia donat vergonya d'ésser poble, s'havia disfressat de ciutat i, naturalment, les robes li venien grans. Era un poble que tenia grans edificis, pianoles elèctriques a tots els cafès, fàbriques montades pels millors mecànics, però que no sabia estar-se correctament en un teatre, ni sabia menjar correctament uns *filets de sol*. I és que aquella pobra gent s'havia preocupat de civilitzar els seus carrers, la seva maquinària i la seva arquitectura, però no s'havia civilitzat a sí mateixa.

LLUÍS CAPDEVILA

Cafè-Verbena

A les nits la terrassa del Colón està plena de gent que pren cafè.

El cafè és l'escusa: lo que en realitat pren tota aquella pobre gent torrada pel sol de tot el sant dia, és la fresca, aquella mica de fresca que aquest any es passeja de nit pels carrers de Barcelona.

La terrassa del Colón, té ademés, un altre atractiu: el de semblar una verbena madrilenya, o sigui una verbena de l'Arniches. Hi han fanalets de color, flors, verd... Un diria que l'amo, per obsequiar a la concurrència, ha volgut fer ball de carrer. Jo trobo que a la terrassa del Colón, per acabar d'adquirir un caràcter estiuenc, li manquen uns «Caballitus,» un «Pim, Pam, Pum» i alguna que altra traca.

El príncep enamorat

Una vegada els socis del Ateneu, aquells socis que han acaparat tota la saviesa que anava perduda per Barcelona, es van quedar blaus davant les danses de la Vera Vratislava. La Vera Vratislava era una russa que una nit va dansar al salonet de musica del Ateneu.

Després d'aquella nit la vàrem perdre de vista. Pensavem que de resultes de visitar la docta casa s'havia mort. Però, no: encara belluga. Ara ens hem enterat de que a París, un príncep s'havia enamorat d'ella, el príncep Hamado. Però es veu que ella no hi està pels prínceps. Es veu que ella està per la democràcia.

I saben lo que ha fet el príncep enamorat? Doncs tornar-se mut de repent. Com l'alcalde de Cork es va negar a menjar, el príncep es nega a parlar. Es nega a parlar fins que la ballarina li digui: «Siguem-hil!»
Quin argument d'opereta, valga'ns Déu!

Apunt vespertí

En el silenci de la nit,
mormola suau el brollador,
un cant que escolta l'infinit
on cada estel és un color...

En el silenci de la nit
del clar desmai ressona el cant;
al parc les aus han emmudit
i és l'aire pur com bes d'infant...

Sura frescòia la cançó
i l'encís volta a l'entorn seu;
que cada fil del brolladò
és un arpegi de so lleu...

I prop i lluny del doll frescal
els corriols xapats d'argent,
la fantasia vesperal,
l'oreig dolcíssim... I, triomfal,
l'encens de nards poblant l'ambient...

V. RAFART MARÍ

La solució

També era un home recte, molt recte, el bo de don Joan, tan recte com bon cristià, lo que li havia proporcionat algun disgust ja que això de la rectitut i del cristianisme tothom ho interpreta a la seva manera, segons que li vagi bé.

Certa vegada entre ell i un jutge poc escrupulós per certes coses que no és del cas explicar, varen creuar-se unes lletres d'un to una mica pujat, les quals donaren ocasió a que mostressin llur tensió, els nervis i les creències d'ambdós.

Estava, don Joan, assegut en el silló del seu escriptori abstret totalment en els seus afers quan dos individus, rígidament vestits: barret de copalta, levita, guants, etc., etc., el sobten.

—Don Joan...

LA CALOR

Ja ha arribat la calor, senyores i senyors! Tot arriba en aquest món, com la calor. Moltes coses, com la calor, valdria més que no arribessin. Però un cop arribades les hem d'aguantar. Ja se sap que en aquest món hi venim a patir. A patir que ens apugin el lloguer del pis, que ens trepitgin un ull de poll, que ens donguin bons consells—bons consells que fem molt bé de no posar en pràctica, perquè pobrets de nosaltres si ho fessim!—que ens llegeixin un drama, o una comèdia, que tot és prou trist, que ens ofeguin en un mar de gemecs i de *llanto*.

I qui diu de *llanto*, diu de suor. Suar és una manera vergonyosa de plorar, és un plor d'enyorança: s'enyora la fresca, l'hivern, la neu, tot allò de que un se pot presservar amb certa facilitat, bona voluntat i pocs quartos.

Hi ha una mena de gent, que per força ha d'ésser gent dolenta, que diu que *A l'estiu tota cuca viu*. La cuca potser sí que viu. Però què en treiem de que visqui la cuca si l'home amb prou feines pot viure? Què se'ns endona a nosaltres de la cuca si l'home, suant, es desfà com un bolado? Si l'home es converteix en un objecte de regadiu?

Jo tenia un amic que suava més que un descarregador del moll—els descarregadors del moll no sé si suen, però em figuro que no deuen estar massa secs.—Doncs bé, un dia a la Rambla m'acosto a un grupo de gent que feien rotllo entorn d'un bassal d'aigua. Pregunto que era. I saben què era? El meu amic, que, amb la calor, s'havia fos com si per comptes de carn fos de *mantecado*.

XARAU

Entre les festes organitzades per a celebrar la inauguració del «Casal Català» de Madrid, hi figurava la nostra dansa nacional, que fou ballada per bon nombre de fadrins i de noies amb religiosa delectansa.

I mirant una i altra parella
Molts fills dels Madriles anaven pensant:
La sardana és la dansa més bella
de totes les danses que es fan i es desfan».

LA TRAGEDIA DE L'AUTOBÚS

—Ep, que encara hi cabré! Que a la plataforma hi caben quatre i no més n'hi han dos!

—Però han pagat doble!

“El somni d’una nit d’è

TELO ENLAIRE

Apa, som-hi. Costa una mica, però què hi farem! De les cordes raja aigua, les currioles s’han rovellat... Pacència i parlem de

ELDORADO

L’host acapdillada per la simpàtica parella Prado-Chicote, oblidant-se dels bons serveis prestats actuant de secretari i governador respectivament, mercès a lo qual *Barcelona se divierte...* estrenaren un sàinet melodramàtic que és una cosa capaç de preocupar a qualsevol. El firma el senyor Ramos Martín. Quan estreni aquest senyor serà qüestió de declarar l’estat de guerra.

Vaya con *El Niño de la Suerte*. Sort que el públic s’ho prengué de bona fe i no li posà les peres a quarto.

La música del mestre Barrera, és allò que es diu... ni fa ni fum.

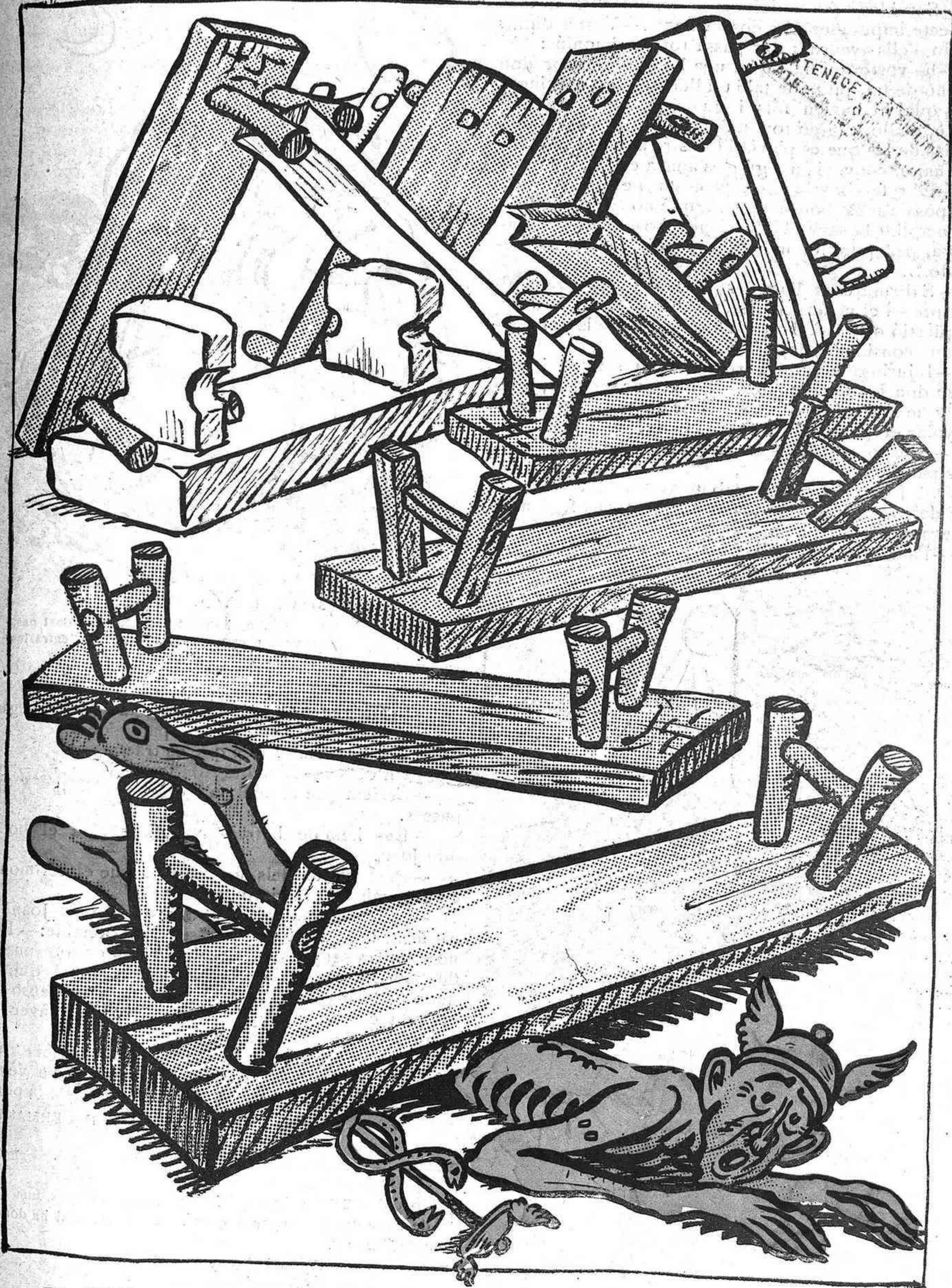
Això sí, l’interpretació elogiabile.

DEL ESCENARIO A LOS CORRALES

O UNA CORRIDA FAMOSA

No val a ofendre’s. Es clar que al corral hi hauran els bous o siguin *becerros*. Però cal suposar que els *diestros* abans de la *faena* donaran una ullada al bestiar.

Dissabte o sigui demà, els deus del *toreo* estaran de xirinola. A les cinc en punt de la tarda, quan el sol se’n va a la posta, a la

EL POBRE MERCURI I ELS BANCS

—Sinó que han decidit salvar el comerç, pobre de mí!

—Servidor—feu aquest sense immutar-se davant l'aspecte imposador dels dos visitants. —Vostès diran.

Un d'ells avançant una passa tot parsimoniós:

—Es vostè qui ha enviat una lletra al senyor don Fulano de tal, jutge de tal i tal lloc, en el contingut de la qual hi havien tals i quals paraules seguides d'això, d'allò... (aquí tota una infinitat de mots i sentències de les que es plavia l'il·lustre advocat intercalar quan reconvenia a algú que anava errat).

—Es refereix a la meva protesta pels entrebancs que posa aquest bon senyor perquè no surin els fets, no complint la seva obligació pel càrrec que desempenya, per quin fet m'he cregut obligat a aconsellar-lo....

—Sabem quant diuen les lletres—feu l'altre amb to aspre—i el nostre comès és saber si sosté la lletra en qüestió o si està disposat a retirar aquells conceptes que considerem injuriosos.

—Injuriosa la veritat, roba tot un senyor jutge? —feu don Joan tot sorprès.—La sostinc senyors; ja ho crec que la sostinc. No crec tenir de penedir-me de senyalar el que cal. Injuriosa la lletra!

—Aleshores, faci'ns la mercè de indicar-nos els seus padrins.

Don Joan obrí els ulls amb un astorament imaginable; després donant-se ple compte de tot, afegí amb la seva natural bonhomia:

—Padrins? Em crec ben batejat.!

DOS CRITS

—El Soll. .
— Malaït sia!

EL SENYOR ESTEVE AL CAMP

—Mira, si aquest pas resultés un mal pas, sempre a casa meva, a Barcelona, entraries de criada.

—Li preguem que prengui amb la serietat deguda quant venim dient—feu el de la parsimònia.

—Ahl És formal? I de què es tracta?

—Un dels dos hi sobra a la terra.

—Creiem que el duel ha d'ésser a pistola. A deu passes.

—Ens hem de batre?—objectà encara el bo de don Joan.

—Fins que un dels dos mori—digué el cerimoniós en el comble de l'irritabilitat.

—Si que és ben greu tot això—feu don Joan tot capficat, i afegí tot aixecant-se, molt amable:— Però no s'apurin senyors. Si la solució està en que un dels dos mori, diguin al senyor don fulano de tal que em dono per mort, ben mort, i que fins li dispensó que no em faci barretada quan trobi el meu cadàver pel carrer.

I amb el seu somriure, el somriure que feia quan triomfava d'una causa on el contrincant per a vèncer usava de les males arts, els acompanyà fins a la porta.

PERE PERMANYER

El baró de Güell ha sigut padrí d'un nou «destrigger», una mena de canot de regates per a quatre remers, al qual ha donat el nom de *Faume I*.

Perdoni el senyor baró, però, en el temps que ara som trobo que o bé sobra nom o bé manca embarcació.

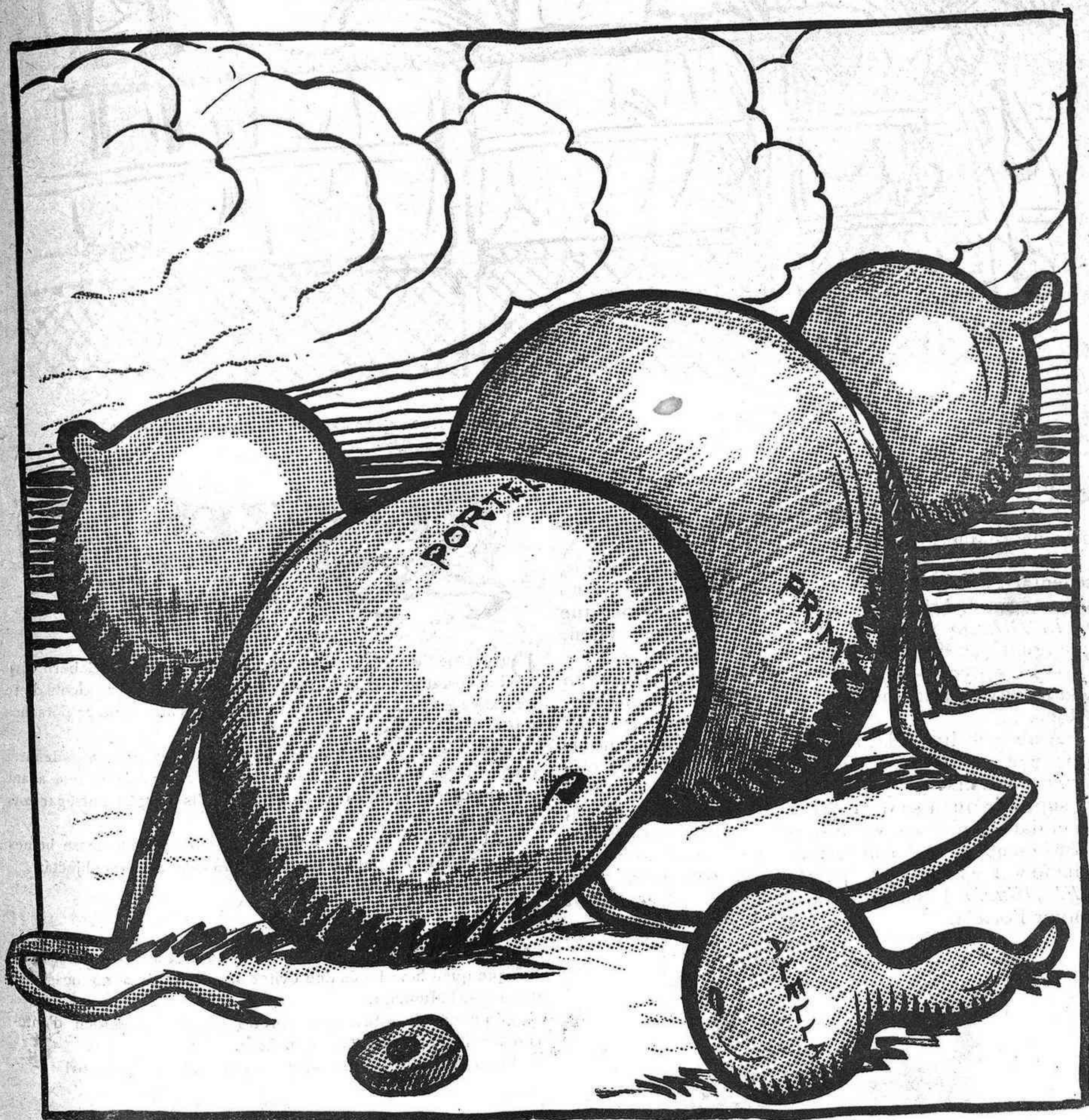
Aleshores els que l'escolten aclareixen:
—Ja! Deu ésser una brúixula per a saber la direcció dels atacadors.

Segueix la lluita

Recollírem el número passat la lluita existent entre el governador i *El Diluvio*. Mal enemic li ha sortit an En Portela. Mal enemic perquè *El Diluvio* és com l'Unamuno. Sap En Portela la frase d'En Bergamín? Al cap d'uns quants anys d'haver destituït En Bergamín a l'Unamuno del càrrec de rector de l'Universi-

tat de Salamanca, aquest encara seguia perseguint an En Bergamín. I aquest digué: «L'Unamuno és com aqueixos gossos als quals se'ls hi trepitja la cua i ja no's deixen de bordar mai més.» Doncs la cua de l'Unamuno, al costat de la cua d'*El Diluvio* és una cua d'àngel, encara que'ls àngels no'n tinguin de cua. La Santa Insistència, a Barcelona, se diu *El Diluvio*.

Per ara *El Diluvio* guanya. Té més serenitat i més punteria, i com que vol guanyar en tota la línia, dos redactors, entre ells En Claramunt, han marxat a Madrid on, en definitiva, se sentencien aquests plets.

COMENTARI

Són carbasses, però han servit per a posar un pedaç a la situació de Barcelona

LA MES TRISTA SITUACIO

—Com que no podem fer-ho als bancs, venim a canviar la pesseta a bordo.

Els periodistes barcelonins s'assombraren del viatge d'En Claramunt.

—En Claramunt a Madrid? Segurament és el primer viatge que fa en la seva vida.

En Claramunt, home auster, metòdic, estudiós, sedentari, esclau de la seva cadira, fidel al diari, no s'ha mogut mai de Barcelona. Però això sembla que en *El Diluvio* és ja una tradició. En Laribal, diuen, que igual que En Claramunt, no feia cap viatge.

—Jo, senyor—deia,—tinc setanta anys. Doncs, en setanta anys no he dormit ni una sola nit fora de Barcelona.

Amb gent honrada, intel·ligent i sistemàtica, an els governadors no'ls hi és fàcil guanyar batalles. *El Diluvio* se diu així perquè fa seixanta anys un general el va suprimir quan se deia *El Telegrama*. Aleshores, en el darrer número digué la redacció: «Nosotros decimos como el rey francés: Después de nosotros, el diluvio.» I va sortir, a l'endemà, el primer número d'*El Diluvio*. I encara dura... Mal precedent per al senyor Portela.

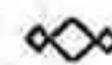

Davant de l'estació de França, quasi al davant del Govern Civil i al costat mateix de la Prefectura de Policia, onze xicots de 19 a 20 anys assaltaren una fonda i robaren els diners de 25 persones totes elles de major edat.

Això ens fa recordar aquells setze homes, que no sabem si eren gallegos o baturros, però si que no eren catalans, que anant per una carretera els sortí un lladre que'ls obligà a entregar tots els diners.

Al arribar al poble hi hagué qui s'estranyá que setze homes es deixessin robar per un sol lladre. Un dels atracats objectá:

—¡Como que íbamos solos!

Aquí a Barcelona no solament no hi ha dret a ésser pobre sinó que quan hom ho és deu evitar morir-se per a no ocasionar despeses al Municipi.

Són molts els pobres que moren i que no es cuiden d'enterrar-los fins que els veïns es queixen.

Si no hi ha dret a viure al menys que n'hi hagi a morir!

Per R. O. de 18 de Juny han sigut adjudicades a l'Hisenda per deutes de contribució, un grapat de finques de Calaf, San Mar-

LA CALOR

als barris baixos

plaça Monumental, hi haurà una festa idem que l'Associació d'actors ha organitzat amb el laudable propòsit de fer oblidar penes i misèries al públic barceloní.

Segons sembla, de passada es tracta de demostrar que el «Gallo» i qui diu ell En Belmonte o qualsevol altre rei dels aires, són una mena de cafetereta russa (antic règim).

De cop i volta i sense cap mena d'embut, es donarà el passaport de la manera més elegant i distingida, amb tots els modors i miraments dignes del cas a quatre corpulents becerros, fabricats exprofés per a tan *regocijante* aventura.

Tractaran amb tan distingides bestioles, els «asos» de la tauromàquia internacional, classificats al seu dia per la Societat de les Nacions, Ferret (a) «Gallardo», Sierra (a) «Pinturero», Viñas (a) «Pepe Hillo 33», Galcerán (a) Nandu i Santpere (a) «Pepe el

Tranquilo» que segons tenim entès convidarà a fumar al *torote* i tindrà amb ell una llarga assentada sobre la *becerreria* teatral. Demés amb tota la tranquil·litat que li és característica, fiscalitzarà, jutjarà, decidirà i farà tot lo que tingui que fer i que sigui *concerniente* al seu deure, durant la *lidia* que serà a preu fet.

La quadrilla serà de... còmics, còmics de debò, exposats al públic una hora abans de la *cosa*.

Per a comble de les emocions, dels plats forts, En Galceran se la deixarà tallar per En Santpere. Per a portar a cap tan difícil operació s'hi posarà tot l'art i la ciència i tots els ets i uts i tot allò que desitgin, manin i exigeixin els «cànones». Diu que a la sortida es regalarà un pèl a cada espectador.

Presidiran la festa femelles d'upa. I serà el metge de capsalera En Perales (a) Torrijano.

L'ATRAC «MODERN STYL»

—I a les carbasses no hi porta res?

Al *diestro* que quedi millor, li faran un monument a la terra de Maria Santíssima per a que aquella gent es faci la santíssima.

A l'espectador que compti el número exacte de rialles que es facin durant tan suculent espectacle organitzat amb tanta *diplo-màcia* i *mano izquierda*, se'l nombrarà comptador de l'Associació. S'ha fet un contracte especial per al servei d'arnica.

COMICO

Enfeinats fins el cap d'amunt de tot, que és on més lluny es pot arribar.

Segons confidències particulars, l'estrena de la revista *Barcelona en redolins, vista per fora i per dins*, portarà molt enrenou.

Diuen que aixamplaran el teatre i que el sostre desapareixerà, perquè no faci calor. Afegeixen que En Gomila augmentarà el sou an En Tubau i regalarà una batuta de canya dolça an En Caparrós.

Demà ho veurem.

PER COMPTE PROPI

La Vila i En Davi, prcurant *ligar* interessos i *encauzar* opinions han emprès una *tourné* per Catalunya fent teatre castellà-català.

Bona sort, però «cuidado» amb l'*aciento*. La barreja devegades fa mal.

Legim aquest títol de gasetilla: «Tiendas de campaña a Marte». I això, francament, ens deixa un xic estranyats. Caram! No en tenim prou amb el Marroc que ara ens en anem a fer la guerra a Marte? Ja ens atrevim fins amb els planetes? Som *tremendos*!

Però, no. Marte a la *cuenta*, és un poble de la província de Huesca, quals habitants s'han quedat a la intempèrie per culpa dels terratrèmols.

Mesures cíviques

—Vos que sou periodista—em diu un amic,—per què no feu un solt demanant que torni a portar la policia els xiulets d'abans?

I tenia raó l'amic. Un atracador, un lladregot, un assassí, corre, l'empaiten, li enfoquen, per a deturar-lo, trets i més trets, i la gent, sentint els trets, s'espanta, corre o s'amaga. Doncs, amb els xiulets, els clàssics xiulets, els pitos de la tradició, la gent, en lloc d'espantar-se, com amb els trets, empaitaria als malfactors com els empaitava abans.

En aquestes, l'amic Font, que sempre porta plenes les butxaques de petites eines estranyes, com si fos una botiga ambulat d'articles alemanys, se treu el clauer, on porta claus, un talla ungles, un ganivet suís, una llapissera, un minúscol ventilador i un xiulet:

—Jo, ja'l porto el xiulet. Veieu? Es un xiulet molt curiós.

I el mostrava.

—I això que porta la part inferior del xiulet, què dimoni és?

L'amic Font mostra, orgullós, aquell xiulet estrafalari:

—Es una petita brúixula.

ti de Sesgaioles, Castellfullit, Piera, Montmanen, Pierola, Orpí, Collbats, Bruch, Bellprat, Odena i Pujal, a quins propietaris es fa la mercè d'un mes de pròrroga per a que paguin ço que deuen a l'Estat espanyol i que és clar, no podran pagar.

Podem parlar de la puixança de Catalunya, davant d'aquesta mostra de misèria rural?

◇◇◇
Ara es va a Alhucemes
ara no s'hi va;
ara hi ha molts moros
ara no n'hi ha.
Però, aquesta broma,
quan acabarà?

◇◇◇
Els empleats de telèfons varen celebrar assemblea i s'acordà per absoluta majoria el donar-se de baixa col·lectivament de la Quinta de Salut.

Massa que s'hauran de donar d'alta els abonats si no procuren atendre més bé als clients telefònics.

◇◇◇
El gran Maynés está afectat
perquè li han presa l'alcaldia.
Ara que estava acostumat
a fer de batlle nit i dia,
deixar la vara d'un plegat...
és massa cop, la veritat.

◇◇◇
Amb això de l'Associació dels obrers de la pluma hi han grans confusions.

Ens estranya veure com se n'ha fet soci el contable de la dispesa de dalt i ens estranya encara més sentir el gallinaire del costat dient que se'n vol fer.

◇◇◇
Aquell projecte magne de l'escultor Macho, que es proposava aixecar un monument a Castella en totes les capitals de les repúbliques americanes, es va tornant aiguapoll.

En Macho nomenava pomposament el seu projecte *El altar de Castilla*. L'altar de Castella alçat a vint i pico de nacions?

Ja li diran de misses.

Instantània

A un novell autor dramàtic carregat de pretensions, varen estrenar-li un drama amb molt reclam... no sé on.

A la nit, doncs, de l'estrena s'estava l'autor tot sol, al cafè, esperant amb ànsia a un seu amic dels millors encarregat d'innovar-li l'èxit de l'obra quin fos.

A les onze, anà a trobar-lo al cafè l'amic, tot moix, i l'autor va preguntar-li:

—Ha passat l'acte segon?

—Com una seda! —va dir-li.—

Ja ho crec que ha passat! Del tot! perquè llest el primer acte, ja ha anat desfilant tothom.

PEPET DEL CARRIL

RESPOSTES PAGADES

P. Arenas: No ens acaba de convèncer.—E. M. C.: Va aquesta setmana.—Ceci: Molt bé, però no fa per casa.—Fidel Gritol: Els bons talls amb poca salsa són bons.—Xafarranxo: Que hi farem! Es

el brut espill de bona fe
d'un xicot immaculat
que per heure amor per rê
va empenyar sa dignitat.

—J. Torrella Solias: Una mica lleuger, però mirarem de publicar-ho.—M. Grané Civil: Anà a *La Campana*. S'agraeix la dedicatòria, però el nostre Nandu no és amic de la profilaxis.—Tià: Aquest cop no l'ha encertada.—P. Permanyer: Ho veu com vostè ha nascut per a la prosa?—V. N.: Aniran tots.—F. D.: No va. El sàtir fou el culpable de que li diguéssim allò. Ho fa bé, però procuri fer-ho curt i argumentat, car aquest setmanari és purament ciutadà abans tot.—Joan Vidal i Jumbert: No n'hi ha cap que ens convingui.—P. del Haro: No és això lo que volfem. Es massa innocent.—Joan Pascual: No li sembla que el verset és massa verdet?—Xarel·lo: Mentre ho faci bé com ara, s'anirà publicant tot.—Ferèstec: Mercès.—Sarodi: Agraïts i que per molts anys.

Antoni López, editor — Rambla del Mítg, núm. 20
Imprempta LA CAMPANA y L'ESQUELLA, OIm, 8
BARCELONA

Acaba de sortir el catàleg

ESPORTS - SANROMA

Demaneu-lo avui mateix S'envia gratis

A. SANROMA - Balmes, 62 - BARCELONA

(Si desitja s'enviï certificat, enviï 30 cèntims en segells)

Diògenes amb un llum cercava un home i no el trobà. L'hauria trobat amb la Làmpara

VULCAN 1/2 WATT

La trobarà a la

Rambla de les Flors, 26 (Botiga)

Gran Restaurant "VILA"

Passatge Crèdit, 5 i 7

BARCELONA

CANVI D'AMO

Coberts-reclam a 2, 3'75, 4'50 i 5 pessetes

Abonaments de 30 coberts a 40 pessetes

» » 60 » a 75 »

Esplèndits salons per a banquets, casaments i bateigs

Es el restaurant més concorregut de Barcelona

Exposició Internacional del Moble

:: :: i Decoració d'Interiors :: ::

L'obertura de l'**Exposició Internacional del Moble i Decoració d'Interiors** ha sigut assenyalada definitivament per al dia **13 de setembre** pròxim. La Comissió Organitzadora ha aprofitat l'ajornament per a perfeccionar, completar i embellir dit Certàmen. L'**Exposició Internacional del Moble i Decoració d'Interiors** constituirà una gran manifestació d'Art, digna de nostra estimada Barcelona

Inauguració: el 13 de setembre pròxim

Novedad

REVISTA DE OCCIDENTE

Director: JOSE ORTEGA GASSET

AÑO 1.

N.º 1.

PTAS. 3'50

OBRA NUEVA

V. Blasco Ibáñez

La Reina Calafia

NOVELA

PTAS. 5

Obras de D. Pedro Antonio de Alarcón

DE LA REAL ACADEMIA ESPAÑOLA

El Escándalo	5 Ptas.
El sombrero de tres picos	4 »
El niño de la Bola	5 »
El Capitán Veneno	4 »
El Final de Norma	5 »
La pródiga	5 »
I Novelas Cortas.-Cuentos ama- torios	5 »
II Novelas Cortas.- Historietas nacionales	5 »
III Novelas Cortas.-Narraciones inverosímiles	5 »
Cosas que fueron	5 »
Juicios literarios y artísticos	4 »
Viajes por España	5 »
La Alpujarra	6 »
Poesías serias y humorísticas	5 »
De Madrid a Nápoles (2 tomos)	10 »
Diario de un testigo de la guerra de África (2 tomos)	10 »

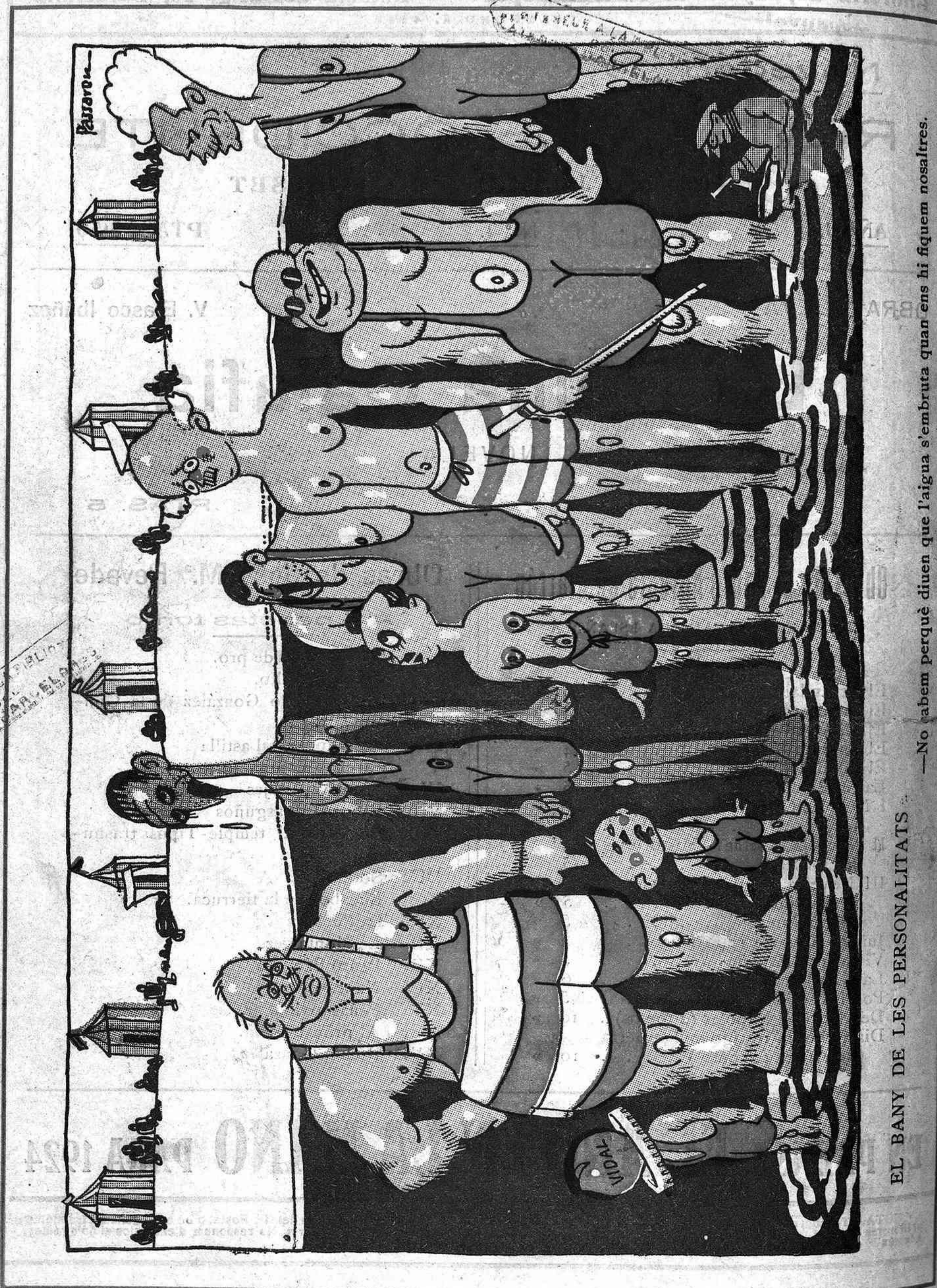
Obras de José M.ª Pevede

A 5 pesetas tomo

I	Los hombres de pro.
II	El Buey suelto.
III	Don Gonzalo González de la Gon- zalera.
IV	De tal palo, tal astilla
V	Escenas montañosas.
VI	Tipos y paisajes
VII	Esbozos y rasguños
VIII	Bocetos al temple-Tipos trashu- mantes.
IX	Sotileza.
X	El sabor de la tierra.
XI	La Puchera.
XII	La Montálvez.
XIII	Pedro Sánchez.
XIV	Nubes de estío.
XV	Peñas arriba.
XVI	Al primer vuelo.
XVII	Pachín González.

EN PRENSA EL AÑO EN LA MANO PARA 1924

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, trauca de ports. No responem d'extravios si no's remet, ademés 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls otorguen rebalxes.

EL BANY DE LES PERSONALITATS

—No sabem perquè diuen que l'aigua s'embruta quan ens hi fem nosaltres.